

Arrest

nr. 223 842 van 10 juli 2019
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 maart 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 februari 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 3 november 2010 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 27 december 2010 ontvankelijk verklaard, maar op 2 oktober 2013 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ongegrond verklaard.

1.2. Op 14 november 2018 dient verzoekster een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 7 februari 2019 de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 14.11.2018 bij onze diensten werd ingediend door:

[S., K.] [R.R.:...]

nationaliteit: Armenië

geboren te [...] op [...]

adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 05.11.2010 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 14.11.2018 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 31.01.2019 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk.”

De ‘bevestiging’ van een arts-adviseur van 31 januari 2019 waarnaar wordt verwezen en die verzoekster samen met deze beslissing ter kennis wordt gebracht, en die bijgevolg kan worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de beslissing, luidt als volgt:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 14.11.2018 en 05.11.2010 te vergelijken.

Mevr. [S.] legt in haar aanvraag d.d. 14/11/2018 een SMG voor, opgesteld door Dr. [C. C.] (psychiater in opleiding) op 25/10/2018 en een medisch attest d.d. 04/10/2018 door dezelfde arts gesuperviseerd door Dr. [M. J.] (psychiater). Uit deze medische stukken blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokken ongewijzigd, zonet verbeterd is t.a.v. de medische stukken gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 05/11/2010.

Op het SMG d.d. 25/10/2018 en de bijlage van 04/10/2018 wordt namelijk vermeld dat betrokkene lijdt aan een posttraumatische stress-stoornis met een chronisch depressief toestandsbeeld nu nog behandeld met één enkel psychofarmakon en psychologische begeleiding. Het voorgelegde SMG en de bijlage bevestigen dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. Er wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van

de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht het middel toe als volgt:

“1. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt: “§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

De bestreden beslissing steunt op de vaststelling dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de huidige aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat toepassing wordt gemaakt van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

De verzoekende partij wijst op artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet, dat stelt dat een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk dient te worden verklaard wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van die aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige verblijfsaanvraag op grond van diezelfde bepaling.

De verzoekende partij dient vast te stellen dat de gemachtigde in die zin heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing dat blijkens het medisch advies van de arts-adviseur 31 januari 2019 de elementen ingeroepen in het kader van de verblijfsaanvraag van 14 november 2018 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige medische verblijfsaanvraag, met name deze ingediend op 5 november 2010.

Uit artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat het de bij de verschillende aanvragen voorgelegde elementen zijn die met elkaar moeten vergeleken worden, zodat de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet op zich losstaat van (de wettigheid van) de beslissing waarbij de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd geweigerd.

De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen op grond van dezelfde medische redenen ad infinitum worden ingeroepen.

2. In casu dringt zich aldus de vraag op of er nieuwe elementen werden voorgelegd in het kader van de verblijfsaanvraag van 14 november 2018 op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet in vergelijking met de elementen die werden voorgelegd in het kader van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet van 5 november 2010.

De verzoekende partij wijst erop dat er weldegelijk nieuwe elementen werden aangehaald in de aanvraag tot machtiging van verblijf van 14 november 2018, waardoor onterecht toepassing werd gemaakt van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet.

3. De verzoekende partij wijst in eerste instantie op de voorgeschreven medicatie aan verzoekster.

In het standaard medisch getuigschrift van 25 oktober 2018 (opgesteld door Dr. [C.C.] wordt vermeld dat verzoekster actueel het middel Mirazapine (15 mg) gebruikt. Dit standaard medisch getuigschrift werd gevoegd als stuk 2 bij de aanvraag van 14 november 2018.

Bij deze aanvraag werd eveneens een verslag van Dr. [C.C.] en Dr. [M.J.] (beide psychiaters bij CGG Andante Deurne) gevoegd van 4 oktober 2018 onder stuk 3.

In dit verslag wordt tevens vermeld dat verzoekster het middel Mirtazapine neemt onder de hoofding “Actuele farmacologische behandeling”, waarbij tevens wordt vermeld:

“opstart 4/10/2018”

(zie stuk 3 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 14 oktober 2018)

Met deze behandeling werd pas recent (op 4 oktober 2018) gestart. Dit element wordt ingeroepen door verzoekster in haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 14 oktober 2018 (zie op pagina 3 van deze aanvraag).

Dit element werd niet ingeroepen in het kader van een vorige medische verblijfsaanvraag, met name deze ingediend op 5 november 2010.

De arts-adviseur laat echter na om dit element te beoordelen.

Er is dus een duidelijk verschil tussen de ingeroepen elementen in de aanvraag van 14 november 2018 in vergelijking met de aanvraag van 5 november 2010.

Niettemin wordt door de arts-adviseur niet gemotiveerd waarom dit ingeroepen element, hetgeen een duidelijk verschillend element is in vergelijking met de ingeroepen elementen tijdens de aanvraag van 5 november 2010, niet kan worden weerhouden als een element dat moet worden onderzocht op basis

van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Er wordt evenmin gemotiveerd waarom dit element wordt beschouwd als een “reeds ingeroepen element”, terwijl dit element niet eerder werd ingeroepen tijdens de aanvraag van 5 november 2010.

Hiermee handelt de arts-adviseur reeds in strijd met de formele motiveringsverplichting, aangezien het aan verzoekster niet wordt kenbaar waarom dit (objectief) verschil tussen de aanvraag van 14 november 2018 en 5 november 2010 toch als een reeds “ingeroepen element” wordt beschouwd ter ondersteuning van een vorige verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Uit artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet blijkt bovendien duidelijk dat het de bij de verschillende aanvragen voorgelegde elementen zijn die met elkaar moeten vergeleken worden. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verder aan de gemachtigde van de staatssecretaris bovendien de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Deze vaststelling maakt dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet en zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als de materiële motiveringsverplichting.

4. Naast het verschil in medicatie, wijst verzoekster eveneens op het verschil m.b.t. de voorgelegde elementen tussen de aanvraag van 14 november 2018 en de aanvraag van 5 november 2018 m.b.t. de diagnose en behandeling van de medische toestand van verzoekster.

In het standaard medisch getuigschrift van 25 oktober 2018 wordt aangehaald dat de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling van “onbepaalde duur” is, hetgeen in de aanvraag van 5 november 2010 niet het geval was.

De duurtijd van het noodzakelijke traject dat verzoekster moet volgen wordt expliciet benadrukt. Dit blijkt ook verder in het standaard medisch getuigschrift van 25 oktober 2018, wanneer onder punt F door Dr. [C.C.] (psychiater) wordt aangehaald dat het lopende therapeutische traject moet worden gecontinueerd.

Ook dit betreffen duidelijke verschillen met de ingeroepen elementen bij de aanvraag 5 november 2010; maar hieromtrent wordt door de arts-adviseur niet gemotiveerd waarom dit als dusdanig niet als een “nieuw element” kan worden beschouwd. Hiermee handelt de arts-adviseur reeds in strijd met de formele motiveringsverplichting, aangezien het aan verzoekster niet wordt kenbaar waarom dit (objectief) verschil tussen de aanvraag van 14 november 2018 en 5 november 2010 toch als een reeds “ingeroepen element” wordt beschouwd ter ondersteuning van een vorige verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Uit artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet blijkt bovendien duidelijk dat het de bij de verschillende aanvragen voorgelegde elementen zijn die met elkaar moeten vergeleken worden. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verder aan de gemachtigde van de staatssecretaris bovendien de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Deze vaststelling maakt dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet en zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als de materiële motiveringsverplichting.

5. Tenslotte merkt de verzoekende partij nog op, in navolging van het bovenstaande, dat meer duidelijkheid werd gebracht in de aanvraag van 14 november 2018 over de oorzaak van de psychische problematiek van verzoekster.

De post-traumatische stressstoornis wordt door Dr. [C.C.] gelinkt aan verkrachtingen die zij moest ondergaan in Armenië, haar land van herkomst.

Over de oorzaak van de psychiatrische problematiek waarmee verzoekster kampt was er in de vorige aanvraag van 5 november 2010 nog geen duidelijkheid.

Dit is derhalve een element dat niet eerder door verzoekster werd ingeroepen in het kader van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Hiermee handelt de arts-adviseur reeds in strijd met de formele motiveringsverplichting, aangezien het aan verzoekster niet wordt kenbaar waarom dit (objectief) verschil tussen de aanvraag van 14 november 2018 en 5 november 2010 toch als een reeds “ingeroepen element” wordt beschouwd ter ondersteuning van een vorige verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Uit artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet blijkt bovendien duidelijk dat het de bij de verschillende aanvragen voorgelegde elementen zijn die met elkaar moeten vergeleken worden. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verder aan de gemachtigde van de staatssecretaris bovendien de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Deze vaststelling maakt dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet en zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als de materiële motiveringsverplichting.”

2.2.1. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat een administratieve beslissing, die uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd, in haar motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven in rechte en in feite weergeeft op basis waarvan deze is genomen. In deze beslissing wordt zo, onder verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de ter ondersteuning van de thans voorliggende verblijfsaanvraag ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van de eerdere verblijfsaanvraag op dezelfde rechtsgrond van 3 november 2010 en dat de aanvraag om deze reden onontvankelijk is. Verweerder verwijst hiervoor naar een ‘*bevestiging*’ van een arts-adviseur van 31 januari 2019.

Een motivering door verwijzing naar een uitgebracht advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende zijn gemotiveerd en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734). Er dient te worden aangenomen dat het stuk van de arts-adviseur samen met de bestreden beslissing onder gesloten omslag aan verzoekster ter kennis werd gebracht. Zij betwist dit ook niet. De arts-adviseur gaat in dit stuk in op de medische gegevens zoals deze werden ingeroepen in de thans voorliggende aanvraag en vergelijkt deze met de medische documenten zoals deze voorlagen in het kader van de eerdere verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 3 november 2010. De arts-adviseur stelt vast dat de gezondheidstoestand van verzoekster ongewijzigd is, “*zoniet verbeterd*”. Hij stelt dat de medische stukken gevoegd bij de thans voorliggende aanvraag vermelden dat verzoekster lijdt aan een posttraumatische stressstoornis met een chronisch depressief toestandsbeeld nu nog behandeld met één enkel psychofarmakon en psychologische begeleiding. Hij stelt dat deze medische stukken slechts de reeds eerder aangetoonde gezondheidstoestand bevestigen en er geen nieuwe diagnose wordt gesteld voor verzoekster.

De motivering van de bestreden beslissing laat verzoekster toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel – waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd – staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet bepaalt verder als volgt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

De bewoordingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet geven duidelijk aan dat de bij de aanvragen ingeroepen elementen met elkaar dienen te worden vergeleken, waarbij de later ingediende aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard indien de hierbij voorliggende elementen dezelfde zijn als deze die voorlagen bij de eerdere aanvraag. De wetgever heeft aldus willen verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen tot in het oneindige worden ingediend (cf. RvS 20 oktober 2015, nr. 232.626).

Uit de hierboven weergegeven bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de elementen die worden ingeroepen ter ondersteuning van een verblijfsaanvraag op deze rechtsgrond betrekking hebben op de ziekte, de graad van ernst van de ziekte, de noodzakelijk geachte behandeling, en de mogelijkheden en toegankelijkheid tot een adequate behandeling in het land van herkomst. Bijgevolg kunnen gegevens uit een navolgende aanvraag, die zouden nopen tot een nieuwe beoordeling van *“het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling”* zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, vijfde lid van diezelfde wet, hoewel het om eenzelfde aandoening zou gaan, niet zonder meer worden beschouwd als elementen die reeds werden ingeroepen. Anderzijds kan geen abstractie worden gemaakt van de ratio legis van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, met name het feit dat een nieuwe aanvraag gegevens moet bevatten die ertoe nopen vast te stellen dat een eerdere beoordeling mogelijk anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat de in de thans voorliggende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingeroepen elementen dezelfde zijn als deze die werden ingeroepen in het kader van de verblijfsaanvraag op dezelfde rechtsgrond van november 2010. Hij verwijst hierbij naar een advies van een arts-adviseur die de bij de aanvragen gevoegde medische stukken met elkaar heeft vergeleken.

Verzoekster geeft niet aan te betwisten dat er voor haar, in vergelijking met de eerdere aanvraag, geen nieuwe diagnose is gesteld. Zij lijdt nog steeds aan een posttraumatische stressstoornis met een chronisch depressief toestandsbeeld. Zij betwist evenmin dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is en dat niet blijkt dat de graad van ernst van haar aandoening is verslechterd.

Verzoekster benadrukt dat zij sinds 4 oktober 2018 Mirtazapine neemt, en stelt dat dit wel degelijk een nieuw ingeroepen element is. In de door verzoekster ter ondersteuning van de thans voorliggende verblijfsaanvraag voorgelegde medische stukken is er inderdaad sprake van dat zij sinds 4 oktober 2018 voor haar mentale gezondheidsproblemen medicamenteus wordt behandeld met Mirtazapine.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat de medicatie Mirtazapine reeds is ingeroepen in de eerdere aanvraag, waar in het kader van deze aanvraag reeds een medisch attest van 26 oktober 2010 voorlag waarin werd gesproken over een behandeling met Mirtazapine.

In casu moet worden vastgesteld dat verzoekster in het kader van haar eerdere verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet reeds inriep dat zij medicamenteus moet worden behandeld voor de bij haar vastgestelde posttraumatische stressstoornis met een chronisch depressief toestandsbeeld. Zoals verweerder correct opmerkt in de nota met opmerkingen was in een van de op dat ogenblik voorgelegde medische stukken ook reeds sprake van een behandeling met Mirtazapine. De medicamenteuze behandeling werd nadien nog aangepast. In het medisch advies van 2 oktober 2013 dat ten grondslag lag aan de beslissing waarbij de eerdere verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, was er sprake van een actuele medicamenteuze behandeling met fluoxetine, olanzapine, diazepam, fer en oméprazole en de arts-adviseur stelde vast dat deze medicatie voor verzoekster beschikbaar en toegankelijk is in haar land van herkomst.

In het kader van de eerdere verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd dus reeds vastgesteld dat voor de mentale gezondheidsproblemen van verzoekster een adequate medicamenteuze behandeling voor haar beschikbaar en toegankelijk is in haar land van herkomst.

In de thans voorliggende aanvraag is er sprake van dat verzoekster opnieuw Mirtazapine neemt. Gelet op de vermelding in het advies van de arts-adviseur dat verzoekster nog wordt behandeld met één psychofarmakon moet worden aangenomen dat deze bij zijn beoordeling rekening hield met deze actuele medicamenteuze behandeling.

De Raad stelt vast dat van een behandeling met Mirtazapine reeds sprake was in de eerdere aanvraag en in het kader hiervan is gebleken dat verzoekster voor haar gezondheidsproblemen ook adequaat kan worden behandeld met andere medicatie waarvan de beschikbaarheid en toegankelijkheid is vastgesteld in het land van herkomst. Nergens uit de bij de thans voorliggende aanvraag gevoegde medische stukken blijkt dat verzoekster voor haar aandoening niet langer adequaat zou kunnen worden behandeld met deze andere medicatie of dat de wijziging van medicatie is ingegeven door het niet langer adequaat zijn van de medicatie die verzoekster ook reeds nam.

In deze omstandigheden blijkt niet dat de arts-adviseur of verweerder op incorrecte, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat op basis van de actueel door verzoekster genomen medicatie nog niet blijkt dat in het kader van de thans voorliggende aanvraag sprake is van een nieuw ingeroepen element dat een hernieuwd onderzoek ten gronde noodzakelijk maakt en een andere uitkomst tot gevolg kan hebben.

Verzoekster wijst er nog op dat in het standaard medisch getuigschrift van 25 oktober 2018 sprake is van een onbepaalde voorziene duur van de noodzakelijke behandeling, terwijl dit niet het geval was in de voorgaande aanvraag. Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat onder meer de standaard medisch getuigschriften van 13 maart 2012 en 3 juni 2011 reeds melding maakten van een langdurige behandeling die onbepaald was in de duur. Verzoekster overtuigt dan ook niet dat op dit punt sprake is van een element dat niet reeds werd ingeroepen in het kader van de vorige verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De vraag of de nodige adequate medische zorgen voor verzoekster beschikbaar en toegankelijk zijn in haar land van herkomst werd ook reeds onderzocht.

Verzoekster merkt nog op dat in de thans voorliggende aanvraag voor het eerst melding wordt gemaakt van de oorzaak van haar psychische problemen, waar de behandelde arts haar posttraumatische stressstoornis linkt aan verkrachtingen die zij moest ondergaan in Armenië. Zij stelt dat over de oorzaak van haar mentale gezondheidsproblemen in de vorige aanvraag nog geen duidelijkheid bestond. Ook

hier dient echter te worden vastgesteld dat de in het kader van de vorige aanvraag voorgelegde stukken reeds melding maakten van het gegeven dat de ingeroepen gezondheidsproblemen een gevolg zijn van het gegeven dat verzoekster het slachtoffer was van verkrachting (zie het psychologisch verslag van 1 februari 2011). Ook hier blijkt dus geen nieuw element dat niet eerder werd ingeroepen. Verzoekster duidt ook niet op welke wijze dit gegeven zou kunnen leiden tot een andere beoordeling van haar aanvraag.

Verzoekster toont niet aan dat verweerder ten onrechte zou hebben vastgesteld dat de elementen ingeroepen in de huidige aanvraag reeds werden ingeroepen in de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf, zodat de aanvraag onontvankelijk is.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Volgens het EHRM kunnen socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding geven tot een non-refoulementverplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheids-beslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114). Dezelfde hoge drempel wordt gehanteerd met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, waarbij het EHRM oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat daarbij allereerst dient vast te staan dat het een medische aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken. Het EHRM heeft in zijn arrest Paposhvili t. België van 13 december 2016 (Grote Kamer) verder verduidelijkt dat deze *“zeer uitzonderlijke gevallen”* zich niet enkel kunnen voordoen wanneer er sprake is van een imminente dood, zoals in de zaak D t. het Verenigd Koninkrijk, doch ook in die gevallen waarin bij uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat hij of zij, hoewel er geen imminent levensgevaar is, bij gebrek aan beschikbaarheid of toegankelijkheid van een adequate behandeling in het ontvangende land dreigt te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onherstelbare achteruitgang in zijn of haar gezondheidstoestand die resulteert in intens lijden of een ernstige beperking van de levensverwachting.

In casu blijkt niet dat dergelijke dwingende humanitaire redenen voorliggen. In het kader van de ongegrondheidsbeslissing van 2 oktober 2013 werd door een arts-adviseur vastgesteld dat verzoekster kan reizen en dat een adequate behandeling voor haar ziekte beschikbaar en toegankelijk is voor haar in het land van herkomst. Deze beslissing is thans definitief voorhanden in het rechtsverkeer. Verzoekster weerlegt, gelet op voorgaande bespreking van het middel, de vaststelling in de thans bestreden beslissing verder niet dat zij ter staving van de thans voorliggende verblijfsaanvraag om medische redenen in wezen geen nieuwe elementen aanbracht in vergelijking met de eerdere verblijfsaanvraag op dezelfde grond die leidde tot voormelde beslissing van 2 oktober 2013. In deze omstandigheden blijkt niet dat de thans voorliggende zaak wordt gekenmerkt door de vereiste dwingende humanitaire redenen en dat verzoekster zich dienstig kan beroepen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

2.2.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS